«No s'ha de viure des del rancor; ni al futbol ni a la vida»

El porter Suárez torna a somriure al Nàstic tres mesos després de deixar Montilivi i dissabte, a més, es va estrenar com a heroic golejador

Suárez eufòric després de marcar el 2-2 en l'última jugada del Nàstic-Vila-real B de dissabte.

L'asturià José Suárez, ara al Nàstic, s'acaba d'afegir a la llista de porters amb passat o present al Girona que han marcat un gol; al costat de l'actual número «1», Juan Carlos Martín, Yassine Bounou o l'enyorat Josep Soldevila.

Ser porter comporta, entre moltes d'altres coses, viure viatjant del cel a l'infern constantment sense passar per la terra, i així ho ha constatat, segons admet, durant aquests dies i per enèsim cop el porter José Aurelio Suárez (Gijón, 1995), que dissabte passat va pujar als núvols en celebrar el seu primer gol com a professional; afegint-se, així, a la llista de porters amb passat o present al Girona que han conegut aquesta sensació, al costat de Yassine Bounou, amb el Sevilla, fa només unes setmanes, l'actual «1» blanc-i-vermell, Juan Carlos Martín, amb el Lugo, o l'enyorat Josep Soldevila, l'any 1992, al camp del Vila-real, en una infructuosa promoció d'ascens a Segona A.

Sensación única y creo que irrepetible.
Feliz y agradecido.
¡ Força @NASTICTARRAGONA [https://twitter.com/NASTICTARRAGONA?ref_src=twsrc%5Etfw] ! ??????
pic.twitter.com/AJvehK1CK1 [https://t.co/AJvehK1CK1]

«Quan puges a rematar un córner a la desesperada ho fas amb la fe d'intentar despistar el rival o, com a molt, de tocar una mica la pilota per intentar que arribi a algun company, però en cap moment t'imagines marcant. I va ser l'hòstia. Primer se'm va fer molt estrany. Moltíssim. No sabia ni què fer. Em pensava que estava somiant. Estava astorat. I després vaig sentir com un subidón. Una emoció tremenda, única, irrepetible», arrenca, feliç, el porter; titular indiscutible d'un Nàstic de Tarragona que al minut 95 va salvar un punt contra el Vila-real B en un dels partits de la primera jornada de la promoció d'ascens a Segona A (2-2), dissabte passat.

Implicat al màxim amb l'objectiu grana de lluitar per pujar a la categoria de plata, Suárez, de 25 anys reconeix que «la nostra feina és evitar els gols, i quan atures un penal o fas una parada decisiva és molt i molt emocionant. Marcar un gol no és que sigui millor, però és una cosa tan estranya, tan desconeguda i tan aliena a nosaltres que és molt especial, i et demostra que tot és possible al futbol i a la vida».

«El futbol és com la vida: hi ha moments bons i moments dolents», continua el porter asturià, que al gener va posar fi a la seva discreta etapa al Girona en rescindir el contracte que el vinculava al club blanc-i-vermell fins a final d'aquest curs i fitxar al Nàstic, fent un pas cap enrere amb l'ambició de donar-ne dos cap endavant. «Avui és a Segona B, però aquesta no és la categoria que li correspon al club. Era una opció molt bona. Necessitava sortir de Girona. Necessitava tornar a sentir-me porter. Tots volem jugar i competir, però, sobretot, necessitava sentir-me valorat i important, i a Girona hi havia dies que no m'hi sentia. Necessitava recuperar les sensacions i retrobar-me amb mi mateix. Ho necessitava, i les coses estan sortint molt bé. Em sento molt feliç», remarca Suárez; assaborint un gol que ha estat com la cirereta a un any 2021 que està sent molt positiu en clau esportiva, i encara més després de tres temporades i mitja molt dures i difícils a Montilivi en què no va poder jugar ni un partit oficial.

L'exjugador del Girona lamenta no haver tingut «cap oportunitat. Ni una». «La primera temporada [2017-18] [https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/07/08/girona-completa-porteria-suarez-ex/855734.html] ja ho vaig passar malament, amb les dues lesions a l'espatlla, però són circumstàncies per les quals hem de passar tots els futbolistes, i el segon any vaig començar a jugar amb el Peralada i em sentia molt bé, feliç, però no era el que jo volia. Jo volia estar amb el primer equip. Tenir protagonisme», recorda.

L'oportunitat, però, no arribava mai, i va començar a conviure amb la impotència i la incapacitat per comprendre la seva realitat: «Quan veia que em quedava fora de la convocatòria sentia frustració. Sentia que feia les coses bé, i també m'ho deia molta gent del club, però quan arribava el cap de setmana sempre tocava ser a la grada. La recompensa no arribava mai. Hi havia coses que no entenia i que em feien enfadar. En alguns entrenaments fins i tot se m'apartava d'exercicis sense motiu. Vaig ser sempre molt professional, però, al final, ja era conscient que no tindria protagonisme, ni tan sols a la Copa ni gairebé en amistosos, per coses que vas veient i per coses de les quals ja no vull parlar», afegeix un Suárez que va redescobrir la sensació del nen al qual castiguen sense jugar sense motius.

«És una etapa que vull oblidar, tot i que també és veritat que tot el que vaig viure a Girona m'ha reforçat moltíssim mentalment i emocionalment i m'ha ajudat a ser millor porter. Perquè lluitava al 200% en cada entrenament perquè el 100% no em valia ni per entrar a les convocatòries gairebé. Vaig marxar d'allà amb la consciència molt tranquil·la, i em quedo, també, amb la part humana. Amb la gent que vaig conèixer», afirma Suárez, convençut que un tros del seu cor sempre serà a Girona i desitjant que el Girona pugi a Primera: «Tant de bo pugin i nosaltres també. Al Girona sempre li desitjaré el millor. No s'ha de viure des del rancor ni des del retret; ni al futbol ni a la vida», assegura el porter del Nàstic.

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2021/04/07/no-saposha-viure-des-del/1098523.html?utm_source=rss